

NĀC

„Svētīgi tie, kas nav redzējuši, bet ir ticējuši.”

(Jņ 20,29)

Nr. 5 (76)
OKTOBRIS
2013

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

ROŽUKRONIS – PACIETĪGA LŪGŠANA

Kad atkārtojam „Esi sveicināta”, tad it kā nemitīgi turamies pie Marijas rokas, bet, kad izrunājam Jēzus vārdu, tad it kā nemitīgi klauvējam pie Viņa mājas durvīm.

Ir oktobris. Mēs rokās turam rožukroni un vēlamies turēties pie Marijas, mūsu Mātes, rokas un atkārtot „Esi sveicināta”. Vēlamies klauvēt pie Jēzus mājas durvīm, atkārtojot Viņa vārdu. Dienu no dienas iedziļināsimies šajā lūgšanā un notikumos, ko tā mums atgādina. No jauna centīsimies atklāt spēku, kas slēpjas šajā vienkāršajā lūgšanā, kuru lūdzamies grūtos dzīves brīžos, lai, ceļojot cauri Jēzus un Marijas dzīves noslēpumiem, meklētu mierinājumu. Pateiksimies Debesu Tēvam par jau saņemtajām žēlastībām caur Jaunavas Marijas aizbildniecību, mierinājumu un iepriecinājumiem.

Rožukroņa vēsture

Turot rokās rožukroni, no jauna centīsimies arī atcerēties tā vēsturi, kaut arī tā rašanās laiks un autors nav īsti zināmi. Citu lūgšanu autori ir zināmi un ir pilnīgi droši nosakāms to dzimšanas laiks. Taču ar Rožukroņa lūgšanu ir citādāk. Zināmā mērā tas ir noslēpums un slēpj sevī noslēpumu. Ir skaidri zināms, ka tā ir lūgšana, kuru atkārtoti lūdzas uz kreilitēm (zilītēm), bet kādēļ tieši desmit reizes vienu un to pašu lūgšanu? Skaidrojumi var būt visdažādākie. Vispirms jāsaprot, ka lūgšanu vairākkārtēja atkārtošana nav kristiešu izgudrojums. Jau deviņus gadsimtus pirms Kristus dievbijīgie hindusi recitēja lūgšanas, ņemot talkā akmentīpus, zariņus vai koka mizā atstājot iegriezumus. Līdz Eiropai lūgšanu kreilitēs, visticamāk, atceļoja ar arābiem, kuri kā pirmie izmantoja skaitīkļus.

Desmit kaut kādā ziņā ir universāls skaitlis, jo var lūgties uz desmit pirkstiem. Cits skaidrojums ir tāds, ka skaitlis desmit ir simbolisks dievišķās pilnības apzīmējums. Skaitīšanas sistēmu desmitos izmantoja arī jūdi tirdzniecībā un matemātikā. Tāpat jūdaismā „desmit” ir jau pieminētais pilnības skaitlis, pabeigtības zīme, kas vairākkārt sastopama jau Vecajā Derībā. Desmit baušļi, desmit Ēģiptes sodības, desmit pravieši pirms plūdiem. Pietiktu ar desmit taisnīgajiem, lai Dievs nenopostītu Sodomu. Jūdu rituālos parādās desmit gandarišanas dienas. Jaunajā Derībā tiek pieminēti desmit spitālīgie, kas tika izdziedināti (Lk.17, 11–19), kā arī desmit talenti un desmit kalpi (Lk.19, 11–27). Desmitkārtīga lūgšanu atkārtošana varētu šķīst pasāprotama, jo vēl bez tā, ka viegli

Jēkabs Vignali (1592 – 1664) „Rožukroņa Dievmāte”

skaitāma, tai arī ir nepieciešamais lūgšanas monotonums.

Kā radies nosaukums Rožukronis?

Tas neradās vienlaicīgi ar pašu lūgšanas formu, tomēr salīdzinājums ar visskaistāko no ziediem tam pielipa pilnīgi dabiski. Šodien visās valodās tas skan līdzīgi un izraisa līdzīgas asociācijas. Viena no hipotēzēm norāda, ka vārda izcelsme ir no sanskrita – ”slo-wajapamala”, kur ”mala” nozīmē gan dārzs, gan lūgšanu krelles. Sanskritā lūgšana ir rožlapiņu kaisīšana dieviem uz

altāriem un dievu apdāvināšana. Tāda lūgšanas identificēšana ar rožu ziediem ir vienlaicīgi simboliska un cilvēciska. Daudzās baznīcās rožu motīvs ir sastopams vitrāžās. Senos priesteru liturģiskajos apģērbos (ornātos) redzam rožu ziedus. Roze simbolizē pilnību, tiek uzskatīta par klusuma, miera un noslēpuma simbolu, tādēļ uz biktskrēsliem rozei nav tikai estētiska nozīme.

Kopš XV gadsimta Rožukroņa skaidrojums ir tāds: ja roze ir visu ziedu karaliene, tad Rožukroņa lūgšana ir uzskatāma par visu lūgšanu karalieni. Ikviens, kas ir bijis iemīļējies, zina, ka roze ir mīlestības zieds, kuru bruņinieki

pasniedza savām sirds dāmām. To ir grūti noplūkt, jo roze aizsargājas ar ērkšķiem, tādēļ tā simbolizē arī kristīgās iniciācijas ceļu, kas nav viegls. Tas ir līdzīgs rozēs kātam, uz kura ir ērkšķi, taču tie, kas uzņemas šo ceļu iet un kurus nebaida ērkšķi, piedzīvo skaistumu un prieku.

Izmaiņas Rožukroņa lūgšanā

Laika gaitā dažādās tautās, valstīs un kristīgajās tradīcijās Rožukronis ir piedzīvojis lielas pārmaiņas lūgšanu skaita un dalījuma ziņā. Svētais Dominiks, kuru biežāk piemin saistībā ar Rožukroni, nebija tā autors, bet, pateicoties tieši viņam, šī mariāniskā lūgšana tika uzskatīta par iedarbīgāko līdzekli atkritēju un herētiķu dvēseļu glābšanai. Tieši ar sv. Dominiku, kuram pāvests Inocents III uzticēja albiģiešu sektas piekritēju atgriešanu, Rožukronis sāka iegūt savu pašreizējo formu.

Rietumeiropā daudzārt atkārtojamā lūgšana kļuva par garīgiem vingrinājumiem grēku nožēlotājiem, jo bikstēvi to bieži uzlika kā gandarijumu. Un ne bez iemesla. Šī lūgšanas forma saistās ar dabiskām grūtībām – tā prasa pacietību un ciņu ar nevēlēšanos nemitīgi atkārtot vienus un tos pašus vārdus.

XXI gadsimts, kurā dzīvojam, atnāca ar savām problēmām. Nemiers austrumos, teroristu uzbrukumī un tagad – karš Sirijā. Pāvesti aicina meklēt mieru. Jau svētais pāvests Jānis Pāvils II mieru pasaulē uzticēja Rožukroņa lūgšanai. 2003. gads tika pasludināts par ”Rožukroņa gadu”. Jānis Pāvils II atgādināja: „Svarīgākajam iemeslam, kāpēc jālūdzas Rožukronis, ir jābūt tam, ka Rožukronis ir vislabākais ticīgo audzināšanas un veidošanas līdzeklis, tas ļauj kontemplēt noslēpumus. Rožukronis ir vislabākais garīgais vingrinājums ceļā uz svētumu. Tas, kas šodien nepieciešams katra kristieša dzīvē, ir lūgšanas māksla.” Rožukronis ir Baznīcas un pasaules garīgās (un ne tikai garīgās) vēstures daļa.

Kad ievēlēja pāvestu Benediktu XVI, tad Sv. Pētera laukumā cilvēki pacēla rokas un visas pasaules televīzijas kanāli pārraidīja skatu ar kāda jauna cilvēka rokām, kurās bija rožukronis. Kas zina, varbūt tas ir visa XXI gadsimta simbols? Uzticēsim arī mēs šajā oktobrī Rožukroņa lūgšanā visu pasauli, mūsu zemi, mūsu sabiedrību un ģimenes Jaunavai Marijai – Miera Karalienei –, lai visi varam dzīvot mierā.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

ŠAJĀ NUMURĀ:

2.lpp. Intervija ar bīskapu V. Stulpinu

3.lpp. J. Salijs OP par ticību Dievam

4.–5.lpp. Kandavas baznīcai 10 gadi

6.lpp. Intervija ar m. Terēziju Piju PIJ

6.lpp. Ziņas no pasaules, sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes ziņas

Mans Kungs un mans Dievs!

(bīskapa V. Stulpina motto no Jņ 20,27)

Intervija ar Liepājas diecēzes bīskapu Viktoru Stulpinu

Kāda bija un kāda šobrīd ir jūsu ticības dzīve?

Uz baznīcu gāju gan ar vecākiem, gan vecvecākiem, bet 12 gadu vecumā kardināls J. Pujats mani *nomakšķerēja*. Pie viņa mājās kopā ar māsu apmeklējām katehēzes nodarbības, gatavojāmies Pirmajai komūnijai. Tas bija 1983. gadā, kad padomju vara neļāva pulcināt kopā bērnus, lai stāstītu par ticības jautājumiem, tādēļ gājām pie kardināla uz mājām. Pirmo komūniju saņēmām kādi 20 bērni, bet visi gatavojāmies atsevišķi. Pēc pusgada sāku piekalpot par ministrantu Sv. Jēkaba katedrālē.

Vai tā bija jūsu iniciatīva?

Nē, mani uzaicināja. Biju redzējis, ka pie altāra piekalpo gados vecāki vīri, un neiedomājos, ka to varētu darīt arī es. Kad sāku piekalpot pie altāra, tad man blakus bija tagadējais Garīgā semināra rektors Pauls Kļaviņš, kurš mani arī nedaudz apmācīja. Uz baznīcu es nenācu daudzies, kaut arī bez tā neiztiktu. Svētdienās katedrālē bija četras Svētās Mises, sākot no astoņiem rītā, un visās mēs piekalpojām. Starp Misēm bieži laiku pavadīju lūgšanā, tā tas viss pamazām dzima. Manā priekšā bija arī tādi priesteru piemēri kā kardināls J. Pujats un priesteri V. Pentjušs un Z. Naglis. Redzēju, kā viņi sagatavojās Svētajai Mīsei, kā pavadīja laiku biktkrēslā. Reizēm arī ārpus dievkalpojumiem vajadzēja palīdzēt dežūrēt baznīcā, kamēr tā bija atvērta. Palīdzēju kārtot arī saimnieciskās lietas. Tā maz pamazām saimnieciskā dzīve ar lūgšanas dzīvi un priesteru piemēriem *saauga kopā*. Tas daudz deva un lika domāt par to – ko es vēlos dzīvēt tālāk darīt?

Vai priesteri jautāja – par ko vēlaties kļūt?

Jautāja, bet nepamudināja. Bijām seši ministranti un, kad mums jautāja, kuri grib tālāk mācīties Garīgajā seminārā, tad rokas pacēla pieci. Beigās iestājāmie divi – priesteris Pauls Kļaviņš un es.

Sākumā mana interese vairāk bija pievērsta ārējām lietām, jo man patika liturģiskie apģērbi, darbības pie altāra, tas bija pirmais pamudinājums. Seminārā interese kļuva dziļāka.

Viss *gludi* virzījās uz priekšu?

Nebija jau gan tik *gludi*. Skolā es ne visai labi mācījos, atzīmes bija viduvējas. Astotās klases beigšanas atestātā man bija 16 trijnieki (tajā laikā vērtēšana bija 5 ballu sistēmā). Tagad bērni varēs teikt: „Redz kā, bīskaps slikti mācījās!” Bet tehnikumu pabeidzu jau tikai ar kādiem 6 trijniekiem. Mācības tehnikumā man patika.

Vai skolā bija jāpiedzīvo kādas represijas ticības dēļ?

Tajā laikā nevienam atklāti nevarēju stāstīt, ka eju baznīcā. Bija kādi, kas zināja un bija redzējuši, ka to daru, bet nekādas vajāšanas tādēļ nepiedzīvoju. Vienkārši to visu dariju klusībā.

Kādēļ izvēlējāties mācīties

Bīskaps V. Stulpins (labajā pusē pirmais bīskaps) pēc lūgšanas pie sv. Pētera kapa Sv. Pētera bazilikā Romā

Liepājas diecēzes bīskaps piešķir lestiprināšanas sakramentu Alsungas Sv. Miķeļa baznīcā

Bīskaps V. Stulpins un Alsungas draudzes prāvests A. Vasiļevskis draudzīgā sarunā pēc Svētās Mises Miķeļdienā

celtniecības tehnikumā?

Man to ieteica vecmāmiņa ar domu, ka tas jebkurā gadījumā noderēs, jo labāk dzīvēt ir iegūt profesiju, neatkarīgi no tā, ko izvēlēšos darīt pēc tam.

Privātās mājās tajā laikā bija moderni ierīkot gāzes apkuri, tas notika arī mūsu mājās. Vēroju, kā vīri liek radiatorus, un tas mani sāka interesēt. Kopā ar tēti, kurš bija skārtnieks, kāpelēju pa jumtiem un skatījās, kā viņš strādā, dažas lietas iemācījos no viņa. Arī baznīcu ēkas mani interesēja, īpaši katedrāle, jo tā ir vienkārša, bet tajā

pašā laikā skaista. Tāpat arī baznīcas Latgalē un Lietuvā. Droši vien tas viss deva impulsu tam, ko savā dzīvē varētu tālāk darīt.

Kā aizritēja 5 gadi seminārā?

Kā jau studentam – ātri. Iesākums nebija viegls, jo pirmajā kursā vienā telpā dzīvojām 17 cilvēki. Toreiz seminārā kopā mācījās ap 100 semināristu, jo bija studenti arī no Ukrainas un Baltkrievijas. Pirmais kurss vairāk bija kā iepazīšanās. Tad uz visu Semināru bija viens garīgais tēvs, tādēļ lielas iespējas individuālām sarunām nebija. Bet otrajā kursā uz

Semināru tika aicināti vairāki garīgi tēvi un varēja jau runāt privātā sarunā par ticības un aicinājuma jautājumiem. Trešā kursa vidū es piedzīvoju *lūzuma* brīdi, kad gribēju Semināru atstāt. Garīgā tēva atbilde uz manu paziņojumu man bija šoks – lūdzu, vārti ir vaļā! Es domāju, ka mani mēģinās pierunāt, bet nekā. Un tas darbojās, jo es sāku domāt – vai tiešām tik viegli visam jāatmet ar roku? Vai tik viegli jāpadodas grūtībām?

Seminārā man bija uzticēti arī savi pienākumi, kas no manis prasīja atbildību, prasmi veidot attiecības ar apkārtējiem. Tas arī deva zināmu rādījumu un pieredzi. Esmu audzināts tā – ja kaut kas ir iesākts, tas jāpabeidz. Vismaz jācenšas.

Kad beidzu Semināru, man bija 23 gadi, bet par priesteri var iesvētīt no 25 gadu vecuma. Uz Vatikānu toreiz tika sūtīts lūgums pēc atļaujas mani iesvētīt ātrāk. Atļauja arī tika saņemta, un es 23 gados kopā ar pārējiem kursa biedriem (gan ne ar visiem, jo divi bija jaunāki par mani) tiku iesvētīts par priesteri.

Kāda bija pirmā priesteru kalpošanas pieredze?

Mani aizsūtīja uz Gulbeni. Prāvests tur bija pieredzējis padomju laiku un pieradis pie tā, ka visam jānotiek tikai baznīcas mūros, bet es sāku ar cilvēkiem sastapties viņu mājās, apmeklēju ģimenes, kurās bērni gatavojās Pirmajai komūnijai. Tad tiku nedaudz *bremzēts*, bet es saprotu arī prāvesta attieksmi, jo padomju laikos par kaut ko tādu varēja nonākt cietumā.

Pēc nedaudz vairāk kā gada mani nozīmēja kalpošanai Aizkrauklē. Arī tur bija savas grūtības, bet lielāka patstāvība. Vajadzēja uz priekšu virzīt celtniecības jautājumus. Tur bija vēl 8 apkārtnes draudzes, kuras vajadzēja apkalpot, bet bija interesanti. To laiku atceros ar

Bīskapa V. Stulpina ģerbonis: balodis – Svētā Gara simbols, lilijs – sv. Jāzepa simbols, lauva – Liepājas pilsētas simbols

pateicību. Tur ieguvu daudz.

Tālāk jūsu ceļš veda atpakaļ uz Semināru?

Jā, tas ir Dieva joks. Vajadzēja vairākas lietas atkārtot un mācīties no jauna, bet šoreiz jau ne vairs kā semināristam, bet atbildīgajam par viņiem. Pamazām sāku ar to aprast.

Kādi bija jūsu pienākumi?

Es biju inspektors un ekonoms. Mani inspektora pienākumi bija saistīti ar iekšējās kārtības jautājumiem, bet kā ekonoms kārtoju saimnieciskās lietas.

Vai visa šī iegūtā pieredze varētu noderēt arī bīskapa kalpošanā?

Es ceru, ka noderēs, to rādīs laiks.

Vai Liepājā jau ir kas pamanīts, kur gribētos pielikt roku?

Jā, pirmās jau ir ārējās lietas, kas vieglāk ieraugāmas. Tās varētu nebūt primārās, bet tās nevar nobīdīt malā, piemēram, baznīcu celtniecības pabeigšana, lai telpas varētu kalpot savam mērķim. Vēl ir jāvēro, jo laika tam ir bijis maz. Par garīgajiem jautājumiem tikšos ar priesteriem, tad runāsim, kā tālāk darīt.

Kā aizritēja laiks Romā, ko pavadījāt seminārā jauniešvītājiem bīskapiem?

Ļoti interesanti. Varēju sastapties ar pārējiem pasaules bīskapiem un redzēt ne tikai Romas, bet arī citu ritu bīskapus – maronītus, melkītus, siro-malabaru un grieķu katoļu bīskapus. Vienu dienu Svētā Mīse tika svinēta maronītu ritā, kur galvenā – konsekrācijas – daļa notika aramiešu valodā. Klausījāties konferences par ļoti dažādām Baznīcā aktuālām tēmām, piemēram – bīskaps un priesteri, bīskaps un konsekrētie, bīskaps un ekumenisms, starpreliģiju dialogs, tās bija tēmas, kur ir svarīgi redzēt – kā rīkoties, izturēties.

Protams, lielu iespaidu atstāja Svētā Mīse Sv. Pētera bazilikā, pēc kuras varējām iet un lūgties pie sv. Pētera kapa. Pēdējā dienā bija arī audiēnce pie pāvesta Franciska.

Kas uzrunāja pāvesta audiēncē?

Pats pāvests Francisks ar savu vienkāršību. Arī viņa uzruna mums, bīskapiem, nebija par sarežģītām lietām, bet drīzāk tēvišķs padoms – kā rīkoties. Visvairāk mani uzrunāja viņa pamudinājums nebūt *lidostu bīskapiem*. Bīskapam ir jābūt savā diecēzē visur – gan priekšā, gan vidū un aizmugurē. Šie viņa vārdi palika manā sirdī.

Kāds būtu jūsu vēlējums mūsu laikraksta "Nāc" lasītājiem?

Tie ir apustuļa Pāvila vārdi no "Augstās mīlestības dziesmas" – ticēsim, cerēsim un mīlēsim. Svarīgākā no tām trim ir mīlestība, tad lai viņa ir savstarpēja!

Intervēja Ieva Liede

„Ticu uz Dievu...”

„Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš...” (Lk 17,6)

Foto no interneta

Ticība savstarpējo attiecību gaismā

Sāksim ar sv. Akvīnas Toma apgalvojumu: „Ticēt tam, ka Dievs eksistē, ir pavisam kas cits, nekā ticēt Viņam!”

Palūkosimies uz šo apgalvojumu mūsu, cilvēku, savstarpējo attiecību gaismā. Ja esi mans laulātais draugs, tēvs vai māte, bērns vai draugs, skolnieks vai priekšnieks, tava eksistence ir taču kaut kas pašsaprotams. Bet vienlaikus es varu tev gan ticēt, gan neticēt, tāpat kā tu man. Tomēr mana ticība tev var apzīmēt divas dažādas lietas. Ja ar tevi ir noticis kas ļauns, piemēram, esi ielīdzis alkoholismā vai esi morāli pagrimis, mana ticība tev nozīmē, ka es neuzskatu tevi par pilnīgi zudušu cilvēku, pat pretēji cilvēciskai cerībai, es mobilizēšos un veltīšos, uzpurēšos, lai tev palīdzētu izkļūt uz taisna ceļa.

Mana ticība tev var izpausties arī citādāk. Ja Uzskatu tevi par īpaši gudru cilvēku, labu, spēcīgu, pieredzējušu un tml., tad tas man dod cerības dzirkstelīti situācijā, kas nav man pa spēkam. Pieņemsim, ka es esmu tas alkoholiķis un manas neskaitāmās pūles izrauties no šīs atkarības bijušas veltīgas. Bet, lūk, es redzu – sākumā, tā īsti neticot, ka varu tikt dziedināts, ka tu, netaupot spēkus, man palīdzi un to dari ar lielu gudrību, ļoti prātīgi. Es pamazām sāku tev ticēt. Es satveru tevis pasniegto roku. Un tas, kas vēl nesen nebija iespējams, aizvien vairāk kļūst par realitāti: alkohola verdzība jau kļuvusi par pagātņi. Protams, ka uz tavu ticību man, es varu reaģēt arī savādāk. Es varu nosplānoties par tavām pūlēm, pat ja tās ir prātīgas un patiesi labvēlīgas, un vispār tev neticēt. Bet tādā gadījumā mana situācija joprojām paliek bezcerīga, tāda kā agrāk.

Ari neticīgs var atzīt – Dievs ir

Apbruņoti ar iepriekš minētajiem salīdzinājumiem, droši vien par patiesu atzīsīm sv. Toma apgalvoto, ka var bez jebkādiem iebildumiem atzīt, ka Dievs ir, bet vienlaikus būt neticīgs cilvēks. Var taču atzīt Dieva eksistenci tikai tādēļ, ka to pieprasa saprāts vai arī aiz bailēm, ka dzīve rit bez jēgas. Ticība Dievam sākas tikai tad, kad Dzīvā Dievā atrodo gaismas un spēka avotu, kad satieku Viņu dažādās savas dzīves situācijās kā Kādu, kurš Mil. Es patiesi ticu Dievam tādā gadījumā, ja ar visu savas būtības dziļumu, uz kādu vien esmu spējīgs, zinu, ka Viņš ir pelnījis, lai es, kā arī ikviens no maniem tuvākajiem, Viņam uzticētu sevi pilnībā.

Tikai tāpēc spēju ticēt Dievam, ka Viņš pirmais man ir ieticējis. Svētajos Rakstos, kā arī Baznīcas mācībā šī Dieva ticība cilvēkam tiek saukta par žēlastību vai arī žēlsirdību. Bet būsīm piesardzīgi – mūsu uzskati par Dieva žēlastību dažkārt ir ļoti tāli no patiesības. Tas tādēļ, ka pārāk reti mūsu priekšstatus par Dievu salīdzinām ar to, ko Viņš mums ir atklājis Jēzū Kristū. Mums Dieva žēlastību, pirmkārt, vajadzētu saistīt ar labo ganu, kurš meklē pazudušo avi; ar mīlošo tēvu, kurš cieš sava pazudušā dēla dēļ un nevar vien sagaidīt viņa atgriešanos; ar ārstu un samarieti, kas mīlestībā noliecas pār spītālīgo vai savainoto cilvēku un to izdziedina.

Ticība Dievam ir žēlastība

Mana ticība Dievam ir iespējama, jo Dievs pirmais ieticēja man, neraugoties uz to, ka es esmu Viņam nepateicīgs vairāk, nekā to apzinos. Tieši to izsaka tradicionālā formula, ka ticība Dievam ir žēlastība.

Proti, ir tā žēlastība, ka varu meklēt patvērumu Dievā un atrodu Viņā mīlošo Tēvu, ka varu Viņam uzticēt sevi pašu un glābt savu dvēseli, pat ja es atrastos situācijā, kas pārsniedz manus cilvēciskos spēkus. Vēl jo vairāk žēlastība ir tā, ka tieši Dievā varu atrast glābiņu no sevis paša, jo Viņam ir spēks atbrīvot mani pat no mana grēcīguma.

No tā izriet, ka manas ticības Dievam mērs nav vis manas izpratnes stāvoklis, bet gan tas, ko mēdz dēvēt par dvēseles stāvokli. Pat, ja izsakot vārdus „Kungs, Kungs!” mani piepildītu neizsakāma saldme, pat ja ar savas ticības spēku es izdzītu ļaunos garus, pārceltu kalnus un darītu citus brīnumus, tomēr mana ticība būtu vāja, ja tā nepārveido mani pašu. Bet no otras puses – pat, ja mani apņemtu tāda tumsa, ka es pat vairs nejustu, ka Dievs vispār ir, man tas neko nekaitētu, bet varbūt pat paātrinātu manu garīgo izaugsmi, ja vien stipri turēšos pie mīlestības likuma, pat ja tas ir pretēji veselajam saprātam vai ir pāri maniem spēkiem. Tomēr es nespētu šādās situācijās pastāvēt patiesā mīlestībā, ja tik tiešām nebūtu tuvu Dievam un ja Viņš mani nebalstītu.

Šeit iestarpināsim padomu neticīgam cilvēkam, kurš vēl nezina pat to, vai Dievs ir, bet kurš tomēr vēlētos, lai, meklējot atbildi uz jautājumu par Dievu, spētu izvairīties gan no nepamatotas pārliecības, gan no nepamatota agnosticisma. Tātad pamatlieta, meklējot atbildi uz jautājumu par kādas esības eksistenci vai neeksistenci, ir piemērotas metodes izvēle. Kad sāka apzināties, ka pastāv baktērijas, tad saprata, ka šo problēmu nevarēs atrisināt, neizveidojot piemērotu mikroskopu. Kad vēl nebija zināms, vai Saules sistēmā atrodas Neptūns, bet pēc tā atklāšanas – vai pastāv

arī Plutons, bija skaidrs, ka ir nepieciešami arvien jaudīgāki teleskopi.

Dievu varam atrast mīlestības nostājā

Kāda metode būtu jāpiemēro gadījumā, ja kāds vēl nezina, vai Dievs ir? Nepietiek atzīt patiesību, ko zina katrs bērns, ka Dievs ir neredzams. Mēs ne tikai nevaram Viņu redzēt, bet nekādā veidā nevaram ieņemt stāvokli ārpus Viņa. „Jo Viņā mēs dzīvojam un kustamies, un esam.” (Apd 17,28) Kā atzīmē sv. Augustīns – Viņš man ir tuvāk, nekā es pats sev. Tātad, ja Dievs eksistē (es to tagad saku neticīgam cilvēkam), tad visi mani Dieva meklējumi norisinās tiešā Viņa klātbūtnē.

Kas no tā izriet? Vispirms tas, ka mani Dieva meklējumi būs veltīgi, ja mani galvenokārt interesēs jautājums par visu lietu pirmcēloni. Lai arī es iegūtu absolūtu pārliecību, ka Dievs ir (atcerēsimies sv. Toma atziņu), es joprojām vēl būtu neticīgs cilvēks. Kā astronomiskiem pētījumiem ir nepieciešami teleskopi, tāpat – ja es tiešām gribu meklēt Patieso Dievu – man tas ir jādara ne tikai ar intelekta palīdzību, bet ar visu savas dzīves nostāju, ar sevi visu. Vispirms – caur attīrīšanos no visa, kas ļauns, kā arī veidojot sevī patiesas mīlestības nostāju.

Bet, ja meklēju Viņu tieši šādā veidā, tad noteikti to daru jau Viņa žēlastības apņemts, pat ja vēl neesmu pārliecināts par Viņa eksistenci. Jēzus par to runāja ļoti vienkārši: „Svētīgi ir sirdsšķīstie, jo viņi skatīs Dievu.” (Mt 5,8). No šīs patiesības izriet, ka pat tad, kad Dievu jau esmu atradis un iemīlējis no visas sirds, es nedrīkstu pārstāt Viņu meklēt. Jo līdz galam es Viņu atradišu tikai tad, kad ieraudzišu Viņu vaigu vaigā mūžīgajā dzīvē.

Dievs katram ir Absolūti Vistuvākais

Nobeigumā atgādināšu kaut ko, kas mums Dievā ir īpaši pievilcīgs. Proti, Dievs katram no mums ir kā Kāds Absolūti Vistuvākais. Viņš mīl mani vairāk nekā jebkurš no maniem vistuvākajiem, mans labums Viņam rūp daudz vairāk nekā man pašam. „Ja mani atstātu mans tēvs un mana māte, tomēr Kungs mani uzņems.” (Sal. Ps 27,10; Is 49,15; Sir 4,10). Tas laikam ir pats par sevi saprotams: Dievs taču ir tas, kas dara mūs spējīgus savstarpējai mīlestībai; jo no Viņa tas nāk, ka dažādiem cilvēkiem esmu dārgs, bet vienlaikus arī es jūtos ļoti dziļi saistīts ar maniem vistuvākajiem. Un Viņš ir arī tas, kas dara mani spējīgu rūpēties par savu labumu. Savukārt, mans grēks ir iemesls tam, ka spēju nodarīt pāri pat saviem vistuvākajiem cilvēkiem, bet savu labumu meklēju absurdā veidā – proti, postot sevi un citus.

Jo vairāk es to visu apzināšos, jo vairāk mani iepriecinās bauslis, ka Dievu man jāmīl ar visu savu dvēseli, ar visu savu sirdi, ar visu savu spēku un ar visām savām domām. Šis bauslis atklāj vissvarīgāko patiesību gan par Dievu, gan par mums pašiem, gan par realitāti, kurā Dievs mūs ir nolīcis. Šī bausļa loģiku visskaidrāk var redzēt to notikumu gaismā, kas risinājās pirms diviem tūkstošiem gadu: kad Viendzimušais Dieva Dēls, būdams vienībā ar savu mūžīgo Tēvu, mūsu dēļ kļuva par vienu no mums un ļāva sevi piesist krustā. Vai ir nepieciešams vēl kāds pārliecinošāks pierādījums tam, ka tas, kurš vēlas, lai mēs Viņu mīlētu no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku, nesavtīgi meklē mūsu labumu?

Jaceks Salijs OP
No poļu valodas tulkoja
Ingrīda Burģe

Ar Latviju sirdī misijās Kazahstānā

Intervija ar Nabadzīgā Bērna Jēzus kongregācijas klostera māsu Terēziju Piju

Lūdzu, pastāstiet, kā jūs savā dzīvē esat iemantojusi ticību Dievam?

Es augu ļoti ticīgā ģimenē. Mana māte un tēvs bija sv. Franciska 3. ordeņa locekļi. Tēvs jaunībā gribēja kļūt par priesteri, bet pēc tam sāka šaubīties, domājot, ka nav tā cienīgs. Es esmu ļoti pateicīga saviem ticīgajiem vecākiem, ka mājas bija mana pirmā ticības skola.

Kur pagāja jūsu bērnība?

Esmu dzimusi Madonā, bet vecāki man ir no Latgales. Madonā dzīvojām mazā baznīcā, zem viena jumta ar Pestītāju. Tur mans tēvs kalpoja par sakristianu. Tajā laikā tur katoļu bija maz, bet neskatoties uz luterticības ietekmi, mans tēvs palika pārliecināts katolis. Svētās Mises nenotika katru dienu, jo mūs apkalpoja priesteris no Gulbenes. Kad viņš atbrauca, mamma viņam gatavoja ēst.

Ģimenē mums bija arī kopīgas lūgšanas. Kad pārcēlāmies uz Naujēni, Jezupovas draudzi, mamma katru dienu gāja uz baznīcu 4,5 kilometrus. Mūsu ceļš uz skolu veda garām baznīcai, tādēļ abas ar māsu arī katru dienu centāmies iet uz Svēto Misi, neskatoties uz to, ka bija komunisma laiks. Tā bija nepelnīta Dieva žēlastība un deva ļoti lielu spēku visai dzīvei.

Kā sapratāt, ka vēlaties vēltīt savu dzīvi Dievam klosterī?

Es jutu aicinājumu uz klosteri jau no bērnības. Sākumā to vēl pavisam skaidri nezināju, bet atceros, ka 9. klasē, literatūras stundas laikā, es ļoti skaidri sapratu, ka man jāiet uz klosteri. Pēkšņi viss apkārtējais šķita ļoti nenozīmīgs. Iepriekš gribēju kļūt ārste, lai palīdzētu cilvēkiem. Man bija jāgaida, kad sasniegšu 18 gadu vecumu, jo jaunākas klosteri neuzņēma.

Vai tajā laikā jau sākat vairāk interesēties par dzīvi klosterī?

Jā, mūsu draudzē kalpoja priesteris, kura radniece bija klosterī un no mūsu draudzes arī viena māsa iestājās klosterī, viņas reizēm apciemoja priesteri Jezupovā un mēs tikāmies.

Ģimenē biju visjaunākā, un tētis gribēja, lai es būtu saimniece. Tajā laikā bija tāds likums, ja bērni grib doties uz klosteri, tad vismaz vienam jāpaliek aprūpēt vecākus. Tā kā biju visjaunākā, tad pēc likuma man vajadzēja palikt, jo mana vidējā māsa arī gribēja stāties klosterī. Mana māsiņa man deva priekšroku un ļāva man iet uz klosteri, bet pati palika dzīvot pasaulē, uzpurējoties manā labā. Kad manai māsiņai bija 14

Klostermāsa Terēzija Pija PIJ Liepājas klostera kapelā

Foto: Ieva Liede

gadi, viņa salika jaunavības solījumu.

Kā pēc 18 gadu vecuma mainījās jūsu dzīve?

Nākamajā dienā pēc 18. dzimšanas dienas, mana māmiņa mani ar zirgu aizveda uz Nabadzīgā Bērna Jēzus klosteri Aglonā. Atceros, ka mana māmiņa māsai priekšniecei teica: „Es nododu savu meitu jūsu rokās, jūs viņu labāk izaudzināsit nekā es.” Tad sākās postulāts, noviciāts un juniorāts, pirmos solījumus saliku Aglonā. Tajā laikā mūsu klosterī dzīvojām 40 māsas, pārsvarā visas gados jaunas.

1960. gadā komunisti mūs izdzina no Aglonas, es vēl nebiju devusi Dievam mūža solījumus. Tad priekšniece izlūda no padomju valdības atļauju māsām dzīvot māsās grupiņās – pa 3 līdz 5 māsām, lai mēs varētu ievērot klostera kopienas dzīvi. Es dzīvoju kopā ar četrām māsām Līvānos.

Nedaudz strādāju aptiekā, bet vasarās braucu uz Dvieti, kur dārzniecībā strādāju smagu darbu. Pie tā bija jāpierod, jo visus grūtos darbus mājās darija tētis, mani žēlojot. 1965. gadā Līvānos, aiz slēgtām baznīcas durvīm, es saliku mūža solījumus.

Kā jūs nokļuvāt Kazahstānā?

Manā sirdī jau sen bija vēlēšanās doties misijās, bet par šo vēlēšanos neviens nebija stāstījis. Domāju – Latvijā cilvēkiem ir iespēja iepazīt ticību, bet ir zemes, kur tā nebija. 1962. gadā četras mūsu klostermāsas no Latvijas devās uz Kazahstānu misijās, lai palīdzētu turienes ļaudīm iepazīt Dievu.

1976. gadā mani uzrunāja māsa priekšniece un jautāja, vai arī es nevēlos doties uz Kazahstānu, lai māsām palīdzētu misiju darbā. Daudz nedomājot devu savu pie-

krišanu šim piedāvājumam.

Uz Kazahstānu devos ar vilcienu, pa logu vēroju, ka Latvijā katrā pilsētiņā redzamas baznīciņas, bet, kad iebraucām Krievijā, tā vairs nebija. Kazahstānas klosterī sākumā mums arī nebija baznīca, tikai kapela ar Vissvētāko Altāra Sakramentu. Priesteris tur ieradās ļoti reti – trijos mēnešos reizi.

Kā bija dzīvot bez priesterā?

Ļoti grūti, jo nevarēja saņemt Grēksūdzes sakramentu, nebija arī Svētās Mises. Komūniju gan varējām pieņemt pašas, jo tam mums bija dota bīskapa atļauja. Labi, ka bija vismaz tas, jo nezinu, vai citādi visi būtu izturējuši. Svēto Komūniju dalījām arī ticīgajiem cilvēkiem, jo tādi bija apstākļi.

Kādi bija jūsu pienākumi?

Maksimā nodzīvoju 24 gadus, tur strādāju aptiekā un slimnīcā, vadīju katehēzes nodarbības. 1980. gadā ar

lielām grūtībām saņēmām atļauju mazas baznīciņas celtniecībai. Sākumā pamatus rakām mēs, četras māsas, jo ticīgie baidījās, bet vēlāk vakaros pievienojās arī citi. Viss būvniecības darbs tika veikts ar rokām. 1988. gadā baznīcu iesvētīja bīskaps Vilhelms Ņukšs no Latvijas.

2000. gadā ar divām māsām novicēm devāmies uz Kokčetavu, kur mūs uzaicināja vietējais priesteris. Tur bija daudz darba, gatavoju pieaugušos un bērnus svētajiem Sakramentiem – pa 50 cilvēkiem grupā. Biju ļoti laimīga, ka varu cilvēkus gatavot Kristības sakramentam visa gada garumā līdz Lieldienu vigīlijai. Darbojos arī „Marijas leģionā”, apmeklējot slimos un vientuļos.

Kāda ir vizitplatītākā reliģija kazahu vidū?

Musulmaņu. Savā dzīvē esmu četrus pieaugušus musulmaņus sagatavojuši Kristības sakramenta saņemšanai.

Kā Kazahstānā sadzīvo musulmaņi ar katoļiem?

Draudzīgi. Arī valsts prezidents Nursultans Nazarbajevs pret katoļiem ir labvēlīgs. Kad ieradās pāvests Jānis Pāvils II, tad prezidents viņu apskāva kā savu tēvu. Palīdzēja pāvestam uzkāpt pa trepēm. Kazahiem vispār ir ļoti raksturīga cieņa pret vecākiem cilvēkiem, tas tiek audzināts ģimenēs. Piemēram, kad braucu autobusā, tad vienmēr kazahi ir pirmie, kuri piedāvā sēdvietu. Arī pret klostermāsām viņi izturas ar godbijību.

Kādas bija atvadas no zemes, kurā aizvadīti 37 gadi?

Kazahstānā no Latvijas klostermāsām biju palikusi viena pati. Gadu nasta jau arī ir liela, un veselība vairs nav tāda kā jaunībā, tādēļ gribēju atgriezties dzimtenē, lai te varētu aiziet mūžībā.

Atvadas no Kazahstānas bija ļoti sirsnīgas! Jaunieši sarīkoja koncertu, piedalījās arī bērni un pieaugušie. Paši sacerēja dziesmām vārdus. Uz lidostu pavadīja arhibīskaps un mūsu draudzes priesteris.

Kāda jums tagad izskatās Latvija?

Es ik pēc trim gadiem braucu uz Latviju atvaļinājumā, te piedalījos arī rekolekcijās. Latgale tagad šķiet aizaugusi, daudz neapstrādātas zemes, par to sāp sirds. Te, Kurzemē, cilvēki šķiet tādi atturīgāki.

Kā jūsu dienas tagad rit Liepājas klosterī?

Katru dienu lūdzos, piedalos Svētajā Misē, kārtoju dažādas formalitātes, kas saistītas ar pārceļšanos no Kazahstānas uz Latviju, palīdzu māsām mājas darbos. Dažas reizes esmu aizgājusi līdz jūrai, tā man ļoti patīk. Pricējos arī par skaisto dabu, parkā – par kokiem. Es milu dabu, tā mani paceļ pie Dieva.

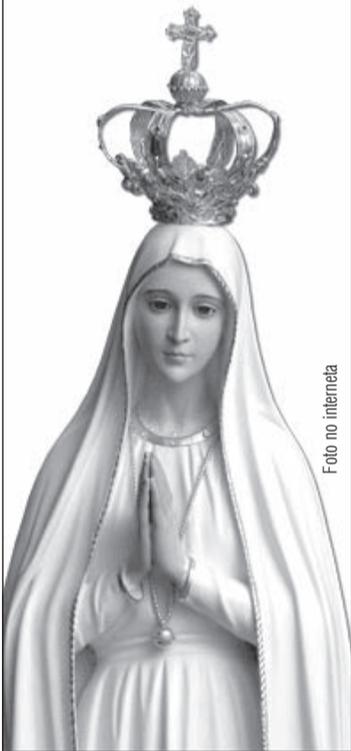
Intervēja Ieva Liede

Ziņas no pasaules

Mariāniskā diena "Ticības gada" ietvaros

Sakarā ar to, ka 13. oktobrī pāvests Francisks uzticēs pasauli Bezvainīgās Jaunavas Marijas sirdij, Romas diecēze 12. oktobrī organizē starptautisku lūgšanu, kuras motto ir „Svētīgi tie, kuri ticēja”. No 19.00 līdz 23.00 kopā ar pāvestu Rožukroņa lūgšanā viesosies ticīgie, pulcējoties 10 pasaules svētvietās, kurās īpaši tiek godināta jaunava Marija: Čenstohovā (Polija), Lurdā (Francija), Banno (Beļģija), Nācētē (Izraēla), Buenosairesā (Argentīna), Aparecīdā (Brazīlija), Nairobi (Kenija), Akitā (Japāna), Vailankanni (Indija) un Vašingtonā (ASV). Lūgšanas notiks paralēli dažādās vietās un valodās, sakarus nodrošinās televīzija.

Dievmātes figūra 13. oktobrī no Fatimas tiks nogādāta Vatikānā

Igaunija pievienojas Eiropas Bīskapu konferenču koncilam

Eiropas Bīskapu konferenču koncils (CCEE) plenārajā asamblejā pieņēma bīskapa Filipa Džordana – Igaunijas apustuliskā administratora – lūgumu uzņemt Igauniju par pilntiesīgu Koncila locekli. Pēc Igaunijas uzņemšanas CCEE bīskaps F. Džordans atzina: „Esmu īpaši iepriecināts, ka Baznīca Igaunijā, kuru šeit pārstāvu kā apustuliskais administrators, pievienojas lielajai Eiropas Bīskapu konferenču koncila ģimenei. Šādā veidā mazā, bet dzīvā Baznīca Igaunijā varēs ienest savu unikālo devumu Koncila darbībā, un arī daudz saņemt no šīs valodu, kultūru un cilvēku *simfonijas*, kas iedarbīgi liecina par Kristus Baznīcas universālo raksturu mūsu kontinentā.”

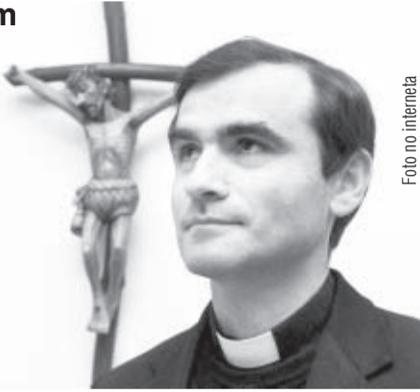

Foto no interneta

Igaunijas apustuliskais administrators, bīskaps F. Džordans

"Cerība un drosme" – ikgadējā starpreliģiskā lūgšanu tikšanās miera nodomā

Tikšanās "Cilvēki un reliģijas" iesākās pāvesta Jāņa Pāvila II pontifikātā un šogad notika no 29. septembra līdz 1. oktobrim, to organizēja Svētā Egīdija kopiena. Tēma šoreiz bija "Cerība un drosme: reliģijas un kultūras dialogā", tajā piedalījās ap 400 reliģiskie vadītāji, kā arī politikas un kultūras jomas pārstāvji. Terorisms, dialogs starp kristietību un islamu, bēgļu dramatiskās grūtības, migrācijas izaicinājumi – tie ir daži jautājumi, kuriem šogad tika veltīta uzmanība. Pāvests Francisks tikšanās laikā norādīja, ka reliģiju vadītāji var daudz izdarīt miera labā, lūdzoties un strādājot, lai pasaulē ievestu mieru. Viņš norādīja, ka nevar pastāvēt reliģiski attaisnojumi vardarbībai un ka dialogs var uzvarēt karu. Pāvests Francisks savā uzrunā citēja savu priekšteci godināmo pāvestu Pāvilu VI, sakot: „Reliģija pēc savas dabas ir attiecības starp Dievu un cilvēku. Lūgšana šīs attiecības pauž caur dialogu”.

Nopelnu krusts "Pro Ecclesia et Pontifice"

Apustuliskais Krēsls apbalvoja Krievijas mūziķi Sergeju Petroviču Varšavski viņa 75. dzimšanas dienā ar krustu "Pro Ecclesia et Pontifice" (no latīņu val. "Baznīcai un pāvestam"). Apbalvojumu, kuru 1888. gadā iedibināja pāvests Leons XIII, pasniedza Maskavas katoliskais metropolīts arhibīskaps Paolo Pezzi. Sergejs Petrovičs Varšavskis, neraugoties uz draudiem, pēc izglītības fiziķis un mūziķis, kopš 1960. gada kalpoja kā ērģelnieks Lurdas Dievmātes baznīcā Ļeņingradā, vēlāk jau Pēterburgā Svētās Aleksandrijas Katrīnas baznīcā. Viņš joprojām turpina savu kalpošanu Dievmātes debesīs uzņemšanas baznīcā. Savā sprediķī arhibīskaps Pezzi runāja par misijas nozīmi Baznīcā, kas attiecas ne tikai uz garīdzniekiem, bet arī uz lajiem.

Izmantojot <http://ekai.pl> un <http://zenit.org> materiālu, sagatavoja priesteris Mariušs Kempa

13. oktobrī 14.00 Katehēzes skolā viesosies dominikāņu tēvs Sergejs Ivanovs un klātesošos iepazīstinās ar jaunizdoto katehēzes mācību līdzekli "Mana Pirmā svētā komūnija".

MĀCIES LIEPĀJAS KATEHĒZES SKOLĀ!

Dzīvojot šajā laikā, lai spētu savā ticībā pastāvēt un nenomaldītos, savu ticību ir svarīgi padziļināt, pamatot un parūpēties par tās stiprumu, tādēļ Liepājā turpina darboties Katehēzes skola.

Lektori: Liepājas diecēzes priesteri, kā arī vieslektori. Lekcijas paredzētas visiem, kuri vēlas savās draudzēs kalpot kā katehēti, kā arī tiem, kas vēlas vienkārši padziļināt savas ticības zināšanas, pilnīgāk iepazīstot galvenās ticības patiesības.

Šogad lekcijas kristoloģijā lasīs priesteris Edijs Silevičs, liturģikā – dominikāņu tēvs Oskars Jabloņskis un ar Svētajiem Rakstiem iepazīstinās priesteris Gatis Mārtiņš Bezdelīga.

Ar lekciju tēmām un lektoriem var iepazīties diecēzes portālā www.katedrale.lv vai Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzes sludinājumu stendā. Ir iespējams apmeklēt atsevišķas lekcijas par interesējošām tēmām.

Lekcijas notiek svētdienās Liepājas Katoļu pamatskolā 14.00 – 15.45 (ieeja no Kr. Valdemāra ielas). Katehēzes skola ir bez maksas. Aicināti arī citu konfesiju ticīgie.

Informācija par studijām pa tālr.: 29296712 (pr. Gatis Mārtiņš Bezdelīga) un 26349568 (Uļa), vai e-pastu katedrale@gmail.com

Klusuma rekolekcijas pēc sv. Ignācija no Lojolas "Garīgajiem vingrinājumiem"

16. – 23. novembris, kopienas "Chemin Neuf" mājā Liepājā, Atmosdas bulvāri 15.

Nedēļa klusumā, ļaujot, lai Kungs runā caur Svētajiem Rakstiem un lūgšanu.

Individuālas garīgās pavadības sarunas visu nedēļu, vairāki individuālas lūgšanas laiki katru dienu, lekcijas, Sv.Mises, laudes un adorācija.

Plašāka informācija un pieteikšanās pa tālr. 25456951

Liepājas diecēzes Sv. Pāvila rekolekciju māja Kuldīgā ir pieejama draudžu, kopienu, kustību un kongregāciju rekolekcijām un nedēļas nogalēm.

Ir iespēja individuāli pavadīt laiku klusumā, kā arī kopīgā lūgšanā ar māsām.

Adrese Liepājas ielā 6, e-pasts misionaresokuldiga@gmail.com
www.latvija.dominikanki-misjonarki.org

Tālr.63321198, mob. 29857920

Ražas svētki Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzē

29. septembrī Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē tika svinēti ražas svētki. Tā bija diena, kurā ar dāvanām varēja dalīties ikviens, kas devīgs. Mūs lutināja Dieva mīlestība visās tās izpausmēs, pat siltajos saules staros. Prieks, ka atnāca tik daudz cilvēku, ka visi bija aktīvi un no sirds izbaudīja šo dienu. To darīja ne tikai dalībnieki, bet arī organizatori. Šos svētkus organizēja ar neizsmeļamu ideju radīšanas spēju apveltītais mūsu draudzes prāvests Gatis Mārtiņš Bezdelīga kopā ar draudzes locekli Lindu Ločmani. Lai pasākums izdotos veiksmīgs, vajadzīgi ne tikai ideju radītāji, bet arī to realizētāji. Šoreiz pasākumam palīdzēja tapt 4 aktīvi jaunieši: Arturs Dāvids, Ansis Alksnis, Einārs Skuja un Liēna Dāvida. Īpaši aizrautīgi darbojās Ansis un Einārs, jo puīši ne vien vadīja atrakcijas,

bet palīdzēja arī pie to sagatavošanas. Viņi veidoja dalībnieku kartes, kā arī izdomāja nominācijas un izgatavoja skaistus un radošus diplomus, kas palika dalībniekiem par piemiņu no šī pasākuma. Dalībnieki ar patiesu aizrautību sacentās gan zābaku mešanā, gan ķirbju ripināšanā un pat bērniņu barošanā. Netrūka arī cienasta – par īpaši gardu skābo kāpostu zupu bija parūpējies mūsu draudzes meistarš Maijonis, svētku omulību papildināja arī uz uguns vāritā piparmētrucitronu tēja. Šie svētki bija lieliska iespēja satikties, iepazīties un priecāties kopā draudzes cilvēkiem, kuri ikdienā varbūt nepazīst vai nesatiek viens otru. Kopīgi svētki vieno cilvēkus priekā un mīlestībā, dod iespēju just it visā Dieva klātbūtni un dalīties tajā.

Linda Ločmane un Liēna Dāvida

Foto pr. G. M. Bezdelīga

Ražas svētku atrakcijas sagādāja prieku gan dalībniekiem, gan līdzjutējiem

Rekolekcijas dominikāņu klosterī Liepājā

Foto: Ieva Liede

Vesperes rekolekciju laikā dominikāņu brāļi dziedāja latīņu valodā

Jūlijā Liepājas Sv. Dominika klosterī notika rekolekcijas dominikāņu lajiem. Vienu nedēļu Rīgas un Liepājas dominikāņu laju kopiena piedalījās tēva Pija Eglīnas OP no Viļņas vadītajās konferencēs par lūgšanu. Diskutēja mazajās grupās, lasīja Svētos Rakstus un savstarpēji dalījās pārdomās par dažādiem garīgās dzīves jautājumiem. Līdzīgas rekolekcijas Liepājā notika arī dominikāņu lajiem no Viļņas kopienas, kuras arī vadīja dominikāņu tēvs Pījs. Rekolekciju programma bija ļoti piesātināta, jo katru dienu laji kopīgi lūdzās rīta, pusdienas un vakara lūgšanas, Rožukroni, adorēja Vis-svētāko Sakramentu. Centrālo vietu rekolekcijās ieņēma Svētās Mises svinēšana.

Augusta otrajā pusē Liepājas Sv. Dominika klosterī pulcējās Sprediķotāju ordeņa Svēto Sargeņģeļu ģenerālvikariāta* brāļi uz ikgadējām rekolekcijām. Tajās piedalījās visi

dominikāņu brāļi, kas kalpo Igaunijā, Latvijā un Lietuvā. Rekolekcijas vadīja dominikāņu tēvs Pāvēls Sisojevs no Tulūzas provinces*, kas aptver Dienvidfranciju. Tēvs Pāvēls OP pēc tautības ir krievs, uzaudzis Viļņā un tad kļuvis par Tulūzas provinces locekli, un šobrīd dzīvo Bordo klosterī. Tā kā brāļi Baltijas valstīs ikdienas kalpošanā bieži izmanto arī krievu valodu, rekolekcijas notika krieviski. Tēvs Pāvēls OP brāļus aicināja pārdomāt Svētā Gara dāvanu nozīmi dominikāņu aicinājumā. Rekolekciju pārdomu vadlīnijas balstījās sv. Akvīnas Toma mācībā, tās bija ļoti vērtīgas, ietvēra sevī daudz interesantu domu, kas ļauj labāk izprast Svētā Gara dāvanu lomu mūsu dzīvē. Rekolekciju vadītājs arī katru dienu sprediķoja Svētajā Misē. Pēc tās baznīcā brāļi kopā ar kuplu Sv. Dominika draudzes locekļu pulku lūdzās gregoriskās vesperes, tās dziedot latīņu

valodā. Uz rekolekciju noslēguma pusdienām brāļi uzaicināja Liepājas diecēzes bīskapu Viktoru Stulpiņu, kuram tā bija iespēja iepazīties ar visiem Baltijas valstīs kalpojošiem brāļiem.

Pēc rekolekcijām brāļi satikās kopsapulcē, lai pārrunātu lietas, kas saistītas ar strukturālām pārmaiņām visā dominikāņu ordenī. Tās jo īpaši skar Baltijas valstīs kalpojošos dominikāņu brāļus, jo saskaņā ar trīs pēdējo Ordeņa Ģenerālkapitulu lēmumu vairs nepastāvēs tādas administratīvas struktūras kā ģenerālvikariāti un Svēto Sargeņģeļu ģenerālvikariāts tiks pievienots Francijas (Parīzes) provincei.

Dominikāņu tēvs
Oskars Jablonskis

* Ģenerālvikariāts un province ir apzīmējumi konkrētas lielākas ordeņa teritorijas administratīvajam iedalījumam.

Pankūku pēcpusdiena Karostā

28. septembrī kopiena "Chemin Neuf" sadarbībā ar "Mārtiņmāju" jau otro gadu rīkoja pankūku pēcpusdiena Karostā. Tās mērķis bija iepazīt citus un ļaut citiem iepazīt

mūs. Atverot kopienas mājas pagalma vārtus, mēs vēlējāmies aicināt uz sadraudzību cilvēkus no Karostas un visas pilsētas. Daži dalībnieki pat tālo ceļu mēroja kājām. Sadraudzī-

ba, atkalredzēšanās, sarunas un, protams, gardās pankūkas šajā pēcpusdienā visus vienoja.

Bērņus sevišķi iepriecināja gan pēcpusdienas futbola spēle, gan iespēja izpausties radoši un zīmēt uz asfalta. Saulainā diena bija skaista Dieva dāvana, kuru varējām izbaudīt draudzīgā un prieka pilnā gaisotnē. Pasākuma organizēšana nebūtu iedomājama bez īpaša atbalsta, ko sniedza "Mārtiņmājas" ļaudis. Nenogurstoši uz vairākām plītim tika ceptas pankūkas un piedāvāta spirdziņoša tēja. Divu stundu garumā pie kopienas "Chemin Neuf" uzslītajām nojumēm plūda gan lieli, gan mazi un neviens neaizgāja, nepagaršojis siltās pankūkas ar gardo ievārijumu. Šī pēcpusdiena Karostā atklāja sen zināmu patiesību, ka atvērtība pret citiem stiprina arī pašus.

Foto: Ieva Liede

Pankūkas Karostā varēja baudīt tieši no pannas

Inese Motte

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Mob. tālr. 26310871,
e-pasts: nac@rvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskais recenzents:
bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā,
to var iegādāties baznīcu
grāmatu galdos.

●●●●● CMYK

Liepājas Katoļu pamatskolā labas pārmaiņas

Labas pārmaiņas notiek tik ilgi, kamēr tās kāds gaida! Ar šādu atziņu atnācis kārtējais mācību gads Liepājas Katoļu pamatskolā. Šogad katra diena pienāk un paiet kā gaidītas labas pārmaiņas 140 Katoļu pamatskolas skolābērniem, 27 pedagogiem un citiem darbiniekiem.

Vasarā pārmaiņas piedzīvojusi skolas ēkas iekšpuse – lai atvērtu divas pirmās klases, tika remontēti un celti no jauna daži kabineti un klases. Šogad skolā pirmo reizi 11 klašu komplekti – līdzās pārējām ir divas pirmās un divas piektās klases.

Pirmais skolas mēnesis blakus svarīgajam mācību darbam atnesis arī interesantas aktivitātes skolēniem – 6. septembrī tradicionālajā "Draugu dienā" bērni devās uz dažādām ne tik tradicionālām sporta vietām Liepājā. Jūrmalā aktivitātes notika ar kaitbordistiem un vindsērfingistiem. Vingrošanas laukumā tikšanās bija ar ielu vingrotājiem, Beberliņos skolēni iepazīta, kas tas ir – veikbords, bet Jūrmalas parkā roku iemēģināja minigolfā. Visās

vietās bija iespēja aktīvi darboties līdzī un izmēģināt savus spēkus attiecīgajā sporta veidā.

Septembra otrajā un trešajā nedēļā skolēni ar savām klasēm devās ekskursijās, notika gatavošanās olimpiskajai dienai, kurā 5. a un b klase pretstafetē izcīnīja 2. vietu pilsētā un galveno tiesnešu balvu – biļetes uz "Rīgas Dinamo" spēli.

Krāsainas dienas skolā bija 23. – 30. septembrī, kad skolas gaiteni rotājās ar dažādiem bērnu atnestiem rudenīgiem brīnumiem un veidojumiem – gan dabas, gan pašu rokām meistartoti. Izstāde noslēdzās 30. septembrī ar radošu, raženu, interesantu Miķeļdienas gadatirgu.

Skolotāji savas zināšanas vasarā un šajā pirmajā mācību gada mēnesī jau papildinājuši matemātikas kursos un dažādos semināros. Pašlaik audzinātāji ar klasēm gatavojas piedalīties karjeras nedēļā.

Februārī skolai svētki – svinēsim 20. dzimšanas dienu. Ar Dievapalīgu, lai mums spēks un prieks uz skolu nākt!

Zane Zālite

Foto: Dina Rudzīte

Miķeļdienas gadatirgū skolotāji ir pircēji, bet skolēni – pārdevēji

Pasmaidīsim

– Kā var atšķirt vienu augļu koku no otra?
– Pēc garšas.
☺ ☺ ☺
– Tēt, kas cilvēkiem bija, pirms izgudroja televizoru un datoru?
– Klusums un miers.
☺ ☺ ☺
– Māmiņ, vai tev patīk klausīties pasakas?
– Protams, meitiņ!
– Gribi, es tev vienu pastāstīšu?
– Protams!

– Vai tev patīk arī īsas pasakas?
– Jā, patīk arī īsas.
– Bet šī ir ļoti īsa.
– Nu, stāsti taču!
– Reiz dzīvoja eļļas pudele un ... saplīsa.
☺ ☺ ☺
– Zīmēšanas stundā skolotāja staigā pa klasi.
– Ērik, kādēļ tavs trusis ir oranžā krāsā?
– Tāpēc, ka viņš vakar ēda burkānus, pārēdās un viņam sākās alerģija.

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19.
Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus.
Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc".
Tirāža: 5500.
Laikraksta nākamais numurs 10. decembrī.